

נזיר דף מח.-:

מה לומדים מן הפסוקים דלהלן האמורים בנזיר (במדבר ו:ז-ז):
 "על נפש מת לא יבא. לאֶבְיוּ וְלֶאֱמוֹ לְאָחִיו וְלֶאֱחֹתוֹ לֹא יִטְמָא לָהֶם בְּמֹתָם?"

אליבא דר' עקיבא	אליבא דר' ישמעאל	
דנזיר לא נטמא לרחוקים	דנזיר לא נטמא לרחוקים	על נפש
דנזיר לא נטמא לקרובים		מת
-----	דוקא נפש אדם המטמאת באהל ^[1]	לא יבא
שצריך נזיר להטמא למת מצוה ^[2]	דנזיר לא נטמא לקרובים	לאֶבְיוּ
	מופנה לגזרה שוה דרבי ^[3]	וְלֶאֱמוֹ
אף שהיה הנזיר כה"ג נטמא למת מצוה ^[4]	שצריך להטמא למת מצוה	לְאָחִיו
ההולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו - נטמא למת מצוה ^[5]		וְלֶאֱחֹתוֹ
כדרשת רבי, "במותם" אינו מיטמא אבל נטמא לנגעם וזיבתם		בְּמֹתָם

מה לומדים מן הפסוקים דלהלן האמורים בכהן גדול (ויקרא כא:יא) "לאֶבְיוּ וְלֶאֱמוֹ לֹא יִטְמָא"?

אליבא דר' עקיבא	אליבא דר' ישמעאל	
להו"א: שצריך כה"ג להטמא למת מצוה ^[6]	שצריך כה"ג להטמא למת מצוה	לאֶבְיוּ

וְלֹאֲמוֹ	מופנה לגזירה שוה דרבי	למסקנא :מופנה לגזירה שוה דרבי
-----------	-----------------------	-------------------------------

[1] ולאפוקי נפש בהמה שאינה מטמאת באהל, ומכאן למדנו שמוותר לנזיר להטמא בטומאת נבילות, ורק לאדם אסור. והדרשא היא מדכתיב "לא יבא" מי שמטמא בביאה (באהל) וזה דוקא אדם.

[2] ולקמן (דף מט.) מבואר למה צריך גם "לאביו" וגם "ולאמו" ללמד זאת.

[3] ומזה לומדים גבי כה"ג את הדין שדוקא במותם אינו נטמא לאביו ואמו, אבל הוא נטמא לצרעתם ולזיבתם.

[4] לר' ישמעאל לא צריך לימוד זה, דכיון שמצאנו שהצריך הכתוב לכה"ג להטמא, וכן מצינו שהצריך הכתוב לנזיר להטמא, "מה לי חד לאו מה לי ב' לאוין". פ"י, אין חידוש יותר בזה שמצטרף בו ב' קדושות שצריך להטמא למת מצוה.

[5] וצריך לזה פסוק מיוחד, כדי לחדש שהגם שלמול את בנו ולעשות פסחו הם מצות עשה שיש בהם כרת, ולא רק איסור לאו כמו גבי טומאה, בכל אופן מת מצוה דוחה אותם.

[6] אכן דחתה הגמ', שזה לא צריך לימוד כיון שלומדים מ"לאחיו" האמור בנזיר - שאם היה כה"ג ונזיר שאינו נטמא לאחיו אבל נטמא למת מצוה, א"כ כ"ש שכה"ג לחודיה שנטמא למת מצוה.